

Kludia Búrová, 17 rokov

Ako sa z užialeného dievčatka stalo dievča

Sama medzi štyrmi stenami. Sama... zavretá so svojimi problémami. Sama, tá, ktorá nepotrebovala nikoho okolo seba. Aj taká bola Ema. Ema, zábavné, vtipné, ale zároveň užialené dievčatko, ktoré nerado hovorilo o tom, čo ju trápilo. Bolo toho na ňu príliš veľa, ale aj tak nechcela nič a nikoho neprosila o pomoc. Ostatní boli presvedčení, že to malé dievčatko je úplne v poriadku, že jej nič nie je, ale keď sa niekomu zdôverila, bála sa, že to využije proti nej, a tak sa aj stalo. Prečo by práve 13 ročné dievčatko premýšľalo nad svojim životom? Prečo by práve 13 ročné dievčatko bolo depresívne? Pre ostatných to bol hoax, ale tí, ktorí to skutočne vedeli, sa každým jedným dňom presviedčali a utvrdzovali v tom, že niečo nie je v poriadku. S dievčatom sa niečo deje a to, čo hovorí, je holý fakt.

Ema ako obyčajná žiačka siedmeho ročníka. Všetko ju bavilo, aj život ju bavil. Naskytla sa jej šanca hrať v divadle. Stála pred ňou nová skúška, niečo, čo predtým nezažila. „Prečo by som to neskúsila? Čo sa mi môže stať? Aspoň zistím, či na to mám,“ povedala si sama pre seba a s úsmevom na tvári vstúpila do divadla. Skúsila a bola úspešná... nielen v divadle, ale aj v živote. Vedela, čo je jej snom, vykročila za ním a mala pocit, že začína nádherné obdobie v jej živote. Až jedného dňa... všetko sa odrazu zrútilo, svet sa zahalil do čiernej deky, omotal ju čiernym šálom. Prišla správa, ktorá ju zrazila na kolená. „Emka, ocko odišiel. Už sa nikdy nevráti.“ OCKOOOOO... Človek, ktorý jej stál vždy po boku. Človek, ktorý ju videl ako princeznú. Človek, ktorý nerád vravel o tom, čo ho trápi. Človek, ktorý pre ňu znamenal tak veľmi veľa, sa z ničoho nič vyparil na druhý svet. „Ako to mohol urobiť? Ja som mu to predsa nedovolila!!!“ Ema bola veľmi zlomená, keď sa to dozvedela, veď nikoho iného nemala, iba jeho a odrazu sa všetko po ňom zľahlo. Kričala a plakala zároveň. Zľahla sa pod ním zem. Vedela, že keď sa bude trápiť, nič sa nezmení, ale tá bolesť v nej čoraz viac a viac kričala: „Si slabá, slabá na to, aby si to zvládla.“ A okrem toho sa odrazu objavili hlasy v hlave, ktoré jej dávali falošné nádeje o jeho návrate. Ema im uverila zúfalo potrebovala niečomu uveriť. Každým dňom dúfala a verila. Keď si konečne uvedomila, že sa už nevráti, bolo pozde. Bola na dne... bola psychicky zničená z toho, že jej otec sa už nikdy nevráti, a že ho uvidí len vtedy, keď sa naskytnie šanca a aj ona bude v nebi, v nebi a spolu s ním.

Ema skončila základnú školu, nastupovala do strednej školy, kde si chcela nájsť priateľov a povedať niekomu o svojich problémoch, ale nevedela, ako na to, kým sa jej tmavo zahalená osoba nespýtala: „Ahoj, drahá, vidím, že ti niečo je. Ak budeš pripravená, som tu

pre teba, ak budeš chcieť, porozprávame sa,“ povedala pokojným hlasom. Ema už dávno neverila slovám „som tu pre teba“... Všetci, ktorí to vyslovili, sklamali. Keď ich potrebovala, otočili sa jej chrbtom. Svojím osudom ich jednoducho obťažovala. Ema sa otočila a tá tmavo zahalená osoba bola učiteľka, pri ktorej sa Eme rozžiarili oči. Ema prudko a beznádejne odpovedala: „Porozmýšľam nad tým, ale vďaka.“ Ema bola na seba nahnevaná, že len tak odmietla osobu, pri ktorej sa jej prvýkrát rozžiarili oči, a pri ktorej skutočne pocítila, že jej pomôže. Nasledujúci deň prišla Ema za učiteľkou a povedala: „Mohli by sme sa, prosím, porozprávať? Mali ste pravdu, je mi niečo, ale nerada to hovorím ľuďom. Sú zlí a falošní.“ Ema sa rozbehla a povedala učiteľke všetko, čo má na srdci a čo ju trápi. Učiteľka sa stala jej záchranným bodom, vždy jej dodávala silu, verila jej, podporovala ju... niekde v srdci vycítila, že je šikovné, rozumné a talentované dievča. Posielala ju na súťaže... do školy prichádzala s úsmevom a ocenením. Začala písať vlastné básne o sebe. Nikoho to nezaujalo, bolo to zvláštne, niekedy až nadprirodzené. Jej fantázia a slovná zásoba bola rozšírená až tak, že nikto iný na ňu nemal. Bola najúspešnejšia nielen zo svojho ročníka, ale v celej škole. Všetci sa pýtali na ňu, keď nebola v škole, mnohí sa nahnevali, že oni nie sú stredobodom pozornosti, ale že je to práve ona. Jednoduché smutné dievča odrazu zažiarilo. Nie výzorom, ale ušľachtilosťou duše a múdrosťou myšlienok, ktoré starostlivo ukladalo na papier.

Ema nikdy nechcela byť stredobodom pozornosti, pretože vedela, že práve kvôli tomu stratí mnoho priateľov a nikto pri nej neostane. To k životu nepotrebovala, ale stalo sa. Ľudia odchádzali, prichádzali a ona nevedela, čo má robiť. Stále bola tým jednoduchým dievčatom, ktoré si dávalo falošné nádeje. Mala jediné pranie: „Prajem si pokojný život, priateľov a... viem, že ma ťažké skúšky neobídu. Nebojím sa ich. Chcem byť silná, aby som to všetko zvládla.“ Životné skúšky ju duševne vyčerpávali. Nie skúšky, ale závisť ľudí, ktorí jej nič dobré neželali. Psychicky ju to ničilo. Bolo toho na ňu príliš veľa a ľudia to nechceli pochopiť, pretože tomu neverili. Ema sa neustále seba samej pýtala: „Ako im dokážem, že to už naozaj nezvládam, ako im dokážem, že som slabá, ako im dokážem, že je to na mňa veľa?“ Posledná otázka ju zabíjala najviac. „Ako mám požiadať o pomoc? Ako? Už ani sama neviem, kto som?“ Zrazu sa zhora, z neba ozvalo: „Princezná moja, ty nemusíš nikomu nič dokazovať, ty len dokáž samej sebe, že sa máš rada, lebo inak to nepôjde. Som na teba veľmi pyšný! To, čo si zvládla ty, by hocikto nezvládol, som rád, že práve ty si mojou dcérou, mojou silnou a úžasnou dcérou. Pomoc budeš naozaj potrebovať. Odvtedy, čo tam nie som a pozerám sa na teba zhora, vidím, ako sa zmietaš ako topiaca sa rybička vo vode. Chcem, aby si vedela, že vždy budem stáť po tvojom boku, nech sa deje čokoľvek, už ťa nikdy

neopustím.“ V Eminých očiach sa objavili nové záblesky. Zdvihla hlavu a s úctou pozrela na nebo. Vtedy to pochopila. Ema si začala užívať príležitosti a skúšky, ktoré jej sám život prinášal a bola vďačná za to, že bola otcovou statočnou princeznou. Ema sa náhle zmenila. Na tvári sa objavil tak dávno chýbajúci úsmev. Usmievali sa oči, usmievali sa pery, kvitla celá... „Ema, ako je možné, že ty sa usmievaš, tak úprimne?“ pýtali sa odrazu všetci, ktorým pripadala divná, smutná, uzavretá. A Ema vedela, že sa začala nová etapa jej života.

Šťastný koniec. Čakali ste, že skončí s úsmevom? Dočkali ste sa. Emotívny a neopísateľný koniec.